

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 342/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa Spotrebiteľské združenie OSA, Fedinova 9, Bratislava, IČO 42 260 086, zastúpeného advokátskou kanceláriou HKP Legal, s. r. o., Križkova 9, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Kubovič, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 63/2015 a jeho rozsudkom č. k. 8 C 63/2015-120 zo 16. októbra 2018 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 161/2019 a jeho rozsudkom č. k. 6 Co 161/2019-239 z 11. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Spotrebiteľského združenia OSA o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2019 doručená ústavná s'ťažnosť Spotrebiteľského združenia OSA, Fedinova 9, Bratislava, IČO 42 260 086 (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 63/2015 a jeho rozsudkom č. k. 8 C 63/2015-120 zo 16. októbra 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 161/2019 a jeho rozsudkom č. k. 6 Co 161/2019-239 z 11. septembra 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“, spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu aj „namietané rozhodnutia“).

2. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplynulo, že s'ťažovateľ bol žalobcom v spore o zaplatenie sumy 304,49 € s príslušenstvom proti obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“), z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného. S'ťažovateľ svoju aktívnu legitimáciu v konaní pred okresným súdom odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „postupca“), ako postupcom a s'ťažovateľom ako postupníkom. Postupca oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky na s'ťažovateľa listom z 10. novembra 2014. Predmetom spomínanej zmluvy bolo postúpenie pohľadávok predstavujúcich bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré postupca uhradil žalovanému v pozícii dlžníka nad rámec istiny reálne poskytnutého úveru.

3. Okresný súd rozhodol o žalobe sťažovateľa napadnutým rozsudkom v prvej inštancii tak, že ju zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd ako súd odvolací na základe odvolania sťažovateľa rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorým jeho žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie s ohľadom na tú skutočnosť, že sťažovateľ ako združenie na ochranu spotrebiteľa „nemôže podľa ustanovenia § 25 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z., nadobúdať (odkupovať) pohľadávky od spotrebiteľov na základe zmluvy o postúpení pohľadávky“. Okresný súd uzavrel, že „preto i zmluva o postúpení pohľadávky uzatvorená s postupcom... je absolútne neplatná podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, pretože odporuje uvedeným ustanoveniam zákona“.

5.1 Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi ako strane sporu, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z uvedených dôvodov podal sťažovateľ odvolanie a tvrdil, že podľa ustálenej judikatúry súdov relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky.

5.2 Sťažovateľ je presvedčený, že otázku, či pohľadávka bola skutočne postúpená a či postúpenie bolo platné, je možné riešiť len v spore medzi postupcom a postupníkom, a dlžník, v tomto prípade žalovaný, nie je oprávnený domáhať sa preukazovania existencie a platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Podľa názoru sťažovateľa neexistuje právna norma, ktorá by mu zakazovala nadobudnúť akúkoľvek pohľadávku od tretej osoby. Navyše, v prejednávanej veci ide o nadobudnutie pohľadávky priamo súvisiacej s ochranou práv spotrebiteľa, a to priamo od spotrebiteľa ako postupcu.

5.3 Sťažovateľ ďalej v rámci odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie namietal, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, prečo prihliadal na žalobcu ako na štátny orgán, na ktorého rozsah a spôsob činnosti sa aplikuje čl. 2 ods. 2 ústavy. Podľa názoru sťažovateľa ak súd prvej inštancie rozhodol (i keď nepriamo) tak, že sa na neho nevzťahuje čl. 2 ods. 3 ústavy, podľa ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá, mal dôkladným spôsobom vyargumentovať, z akého dôvodu sa na konanie (činnosť) sťažovateľa nevzťahuje tento základný ústavný princíp súkromnoprávných vzťahov.

5.4 Ako už bolo uvedené, krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol napadnutým rozsudkom, pričom dôvodil, že *„sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu v tom smere, že by žalobcovi neprislúchali základné práva v zmysle súkromnoprávných predpisov“*. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ *„nemal právo na uzatvorenie zmluvy o postúpení pohľadávok, a preto je takáto zmluva absolútne neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho v konaní absentovala aktívna vecná legitímácia na strane žalobcu“*.

5.5 Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že namietanými rozhodnutiami boli porušené jeho označené práva, a to *„výkladom (a spôsobom), aký prezentoval v odôvodnení svojich rozsudkov súd prvej inštancie a odvolací súd“* v súvislosti s aktívnou vecnou legitímáciou sťažovateľa v predmetnom súdnom konaní. S ohľadom na to v ústavnej sťažnosti namieta, že *„súdy oboch inštancií postupovali pri prejednávaní veci arbitrárne a formalisticky. Napadnuté rozsudky sú v dôsledku absencie ich náležitého odôvodnenia nepreskúmateľné.“*

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, bolo postupom Okresného súdu Bratislava I a postupom Krajského súdu v Bratislave porušené.

2. Základné právo sťažovateľa... vlastníť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd, bolo postupom Okresného súdu Bratislava I a postupom Krajského súdu v Bratislave porušené.

3. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16.10.2018, číslo konania 8C 63/2015-120 a Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.09.2019, č. k. 6Co/161/2019-239 ruší a vec vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi... priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.000,- Eur (slovom:...), ktoré sú mu Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave povinné spoločne a nerozdielne vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

5. Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia... sťažovateľovi... v sume 415,51 EUR (slovom:...), na účet právneho zástupcu sťažovateľa... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

12.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12.2 Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

13. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 63/2015 a jeho rozsudkom č. k. 8 C 63/2015-120 zo 16. októbra 2018 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 161/2019 a jeho rozsudkom č. k. 6 Co 161/2019-239

z 11. septembra 2019. K porušeniu označených hmotných i procesných práv sťažovateľa malo dôjsť tým, že všeobecné súdy rozhodli v jeho veci arbitrárne, nepreskúmateľne a namietané rozhodnutia nie sú dostatočne odôvodnené.

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a práva podľa dodatkového protokolu postupom a napadnutým rozsudkom okresného súdu

14. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, je založená na princípe subsidiarity, t. j. ústavný súd má právomoc konať, ak o ochrane týchto práv a slobôd už nemôže rozhodovať iný súd. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu (II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

15. Zmysel a účel princípu subsidiarity treba vidieť v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (IV. ÚS 133/09, I. ÚS 341/09). Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (III. ÚS 149/04). Inými slovami, ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je nástrojom ochrany základných práv nastupujúcich po vyčerpaní všetkých dostupných prostriedkov ochrany práv uplatniteľných v súlade so zákonom v systéme orgánov verejnej moci (IV. ÚS 62/08, I. ÚS 279/09).

16. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

17. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že postup okresného súdu, ako aj napadnutý rozsudok okresného súdu boli preskúmané krajským súdom na základe sťažovateľom podaného odvolania. Odvolanie v tomto prípade predstavovalo účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k postupu okresného súdu a k napadnutému rozsudku okresného súdu. Odvolacie konanie bolo skončené napadnutým rozsudkom krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv postupom a napadnutým rozsudkom okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv sťažovateľa postupom a napadnutým rozsudkom okresného súdu a zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a práva podľa dodatkového protokolu postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu

18. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je doručenie podania vo forme ustanovenej § 40 zákona o ústavnom súde, ako aj splnenie všeobecných a osobitných náležitostí ustanovených § 34 ods. 1, § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde a ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 55, § 124 a § 132 zákona o ústavnom súde.

19. Podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak to ustanovuje tento zákon v § 132 ods. 2 alebo § 142 ods. 2.

19.1 Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

19.2 Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

20. Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde vyplýva, že pojmovým znakom inštitútu ústavnej sťažnosti je jej subsidiarita, ktorá sa po formálnej stránke prejavuje v požiadavke na vyčerpanie všetkých poskytovaných procesných prostriedkov určených na ochranu práv sťažovateľa ešte pred samotným podaním ústavnej sťažnosti a po stránke materiálnej v požiadavke, aby ústavný súd poskytoval ochranu ústavne zaručeným základným právam a slobodám až v prípade, keď ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť.

21. Podľa § 419 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

22. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Citovaná právna úprava (účinná od 1. júla 2016) presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na dovolateľa, ktorý limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje obsahom podaného dovolania.

24. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom rozsudku poučil strany sporu, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 419 CSP prípustné dovolanie,

ak to zákon pripúšťa. Sťažovateľ v samotnej ústavnej sťažnosti vo vzťahu k vyčerpaniu právnych prostriedkov, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, neuviedol žiadnu relevantnú argumentáciu.

25. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým rozhodol vo veci ako súd odvolací, mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom by bol príslušný rozhodnúť Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), nepodal.

26. „Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti)“ [uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

27. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou, v ktorej tvrdí také porušenie jeho procesných oprávnení krajským súdom (a v jeho dôsledku aj porušenie hmotného práva sťažovateľa), ktoré napĺňa prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, obrátil priamo na ústavný súd bez toho, aby proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie.

28. Ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi

na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (m. m. IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 180/2010).

29. Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 CSP). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

30. Z citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku vyplýva, že sťažovateľ mal v posudzovanej veci na ochranu svojich základných práv k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom je oprávnený rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Sťažovateľ však proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie nepodal, čo znamená, že v danom prípade nebola dodržaná podmienka vyžadovaná § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na to, že za danej situácie existovala možnosť domáhať sa ochrany práv prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania), ktorú sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom nevyužil, dospel ústavný súd k záveru o neprípustnosti podanej ústavnej sťažnosti.

31. Sťažovateľ netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, preto neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktoré predstavuje výnimku z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti.

32. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu